

NSPRV

NEZAVISNI SINDIKAT PROSVETNIH RADNIKA VOJVODINE

Novi Sad, Trg Slobode 3 tel/faks: 021/6616-886, 025/420-093, 023/515-757
e-mail: sindiso@sbb.rs, nsprv@open.telekom.rs, nsprv.zr@open.telekom.rs

Konačno Sindikat!

У БОРБИ ЗА ЧЛАНОВЕ СТРАДАЛА ИСТИНА

Уз и око „најдужег штрајка у историји образовања“

У српском јавном простору, па тако и у синдикалном, успостављен је манир да се брани свој став, без обзира на чињенице, па тако свако има своју верзију истине. Као да је то уопште могуће – истина је једна и недељива и није лепа, ни заводљива толико као добро упакована шарена лажа. Нажалост, и просветари су насели и то поприлично олако, а онда се наставио след погрешних потеза и довео их у садашње стање из кога би већина да изађе, али не зна како, а да при том колико-толико сачува образ и не покаже да су сви аргументи због којих су и ушли у „најдужи штрајк у историји српског образовања“ потпуно погрешни и да захтеви који су испостављени Министарству просвете и Влади Републике Србије и нису могли бити испуњени, јер су, не само окасни, већ су и ирационални.

Елем, жеља УСПРС да отпочне штрајк у време кад за то време није, довела је, после неколико неуспешних покушаја, до каквог-таквог акционог удруживања 4 синдиката и формирања заједничког Штрајкачког одбора и заједничких штрајкачких захтева и јавне супремације овог синдиката над другом синдикалном браћом. Касније ће се показати да њима и није био циљ да постигну споразум и остваре прокламоване циљеве, већ да што дуже остану у штрајку, тачније да остану последњи у штрајку како би тиме ваљда показали да су куражнији од других и, наравно, бољи од других, иако је и њима, као и осталима, било јасно да о крунском захтеву – изузимању просвете од смањења зарада, нити има, нити ће бити преговора. Али то их није спречавало да у јавности понављају како је Влада пред капитулацијом и како ће исплатити оно што је просветарима одузела поменути Закон.

Други захтев везан за платне разреде одједном је избио у први план, иако су управо колеге из УСПРС пре неколико година одбиле да закључе Протокол са Владом у коме ће се Влада обавезати да ће политика плата бити уређивана кроз тзв. платне разреде, односно кроз Закон о јавној управи. И тако, једном хоћемо, једном нећемо, и то опет по сваку цену, и то од **01. јануара 2015.** што, јасно, није могуће, јер је Влада донела Закон о буџету за **2015.** годину и њиме дефинисала политику плата у овој години (или бар до првог ребаланса). Дакле, два кључна захтева нису могла бити испуњена, први: изузимање из смањења зарада, јер је захтев постављен **05. новембра 2014.** године (штрајк је почео **17. новембра**), а поменути Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава је ступио на снагу **28. октобра 2014.** године, а други: платни разреди од **01. јануара 2015.г.** из разлога јер је Закон о буџету за **2015.** годину ступио на снагу **26. децембра 2014.** године, са применом од **01. јануара 2015.** године.

Остали штрајкачки захтеви, од којих је, бар за наш Синдикат, крунски био - не отпочињање преговора, како су то насловили други синдикати, већ хитно закључење ПКУ за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, могао је бити испуњен већ у децембру или бар до краја истека важећег ПКУ – **12. јануара 2015.**, али није, иако је посао на нивоу комисије био завршен још у децембру, па се натезање наставило све до почетка фебруара **2015.** године, када је уз помоћ Републичке агенције за мирно решавање спорова и након Закључка Владе, Влада Републике Србије овластила министра просвете да са

синдикатима може потписати Споразум о решавању спорних питања који су, истине ради, и написали синдикати и ПКУ у пакету. Иако је у том тренутку, од 7 присутних чланова Штрајкачког одбора за потписивање оба документа било свих 7, епилог није био да сви потпишу и Споразум и ПКУ, већ су се синдикати поцепали на парове и два су окончала штрајк тиме што су потписала Споразум и ПКУ, а два су наставила штрајк, наводно тражећи гаранције за једнократну исплату у висини једне месечне плате, лицитирајући о том, као и другим износима, иако друга страна ни у једном моменту није изашла са висином те једнократне помоћи. Након тога, промењени су и захтеви, што је свакако недопустиво, јер никад није забележено да се правила мењају у току утакмице, али то је само показало да је штрајк од социјалног прерастао у политички протест, а што се могло и видети по бројним заставама и обележјима на протестима који су уследили и где је било више застава оних који нису синдикати просвете, већ неких других. Тако се на делу показало да они „који не знају засвирати и за појас заденути“ на крају и немају и неки частан излаз, већ расуло, односно гашење штрајка самог од себе. У том лутању појавили су се поново захтеви за корекцијом коефицијената у којима су они који су то тражили, **de facto** били за умањење плате, а не за враћање одузетог.

Што се тиче четвртог захтева, или како су га на почетку звали – 3.а, односно 3.б, у суштини није ни важно – о новом кровном закону већ смо вас раније извештавали да је овај посао, бар на нивоу радних група, био готов почетком децембра и да је даље што следи јавна расправа, правно-техничка редакција, усвајање од стране Владе, па затим упућивање у Парламенат на усвајање, што показује да је и тај део посла био готово још у прошлој календарској години и да је и разлог за штрајк, бар што се тиче овог захтева, престао да постоји још тада.

Елем, на делу се још једном показало да „оно што је грбаво, време не поправи“ и да је „најдужи штрајк у историји српског образовања“ почео на слику човека који је, закопчавајући кошуљу, промашио прво дугме, па самим тиме и кад је окончао посао, видео да су уствари сва дугмад погрешно закопчана. Лидери настављеног штрајка очигледно још то нису видели, јер и даље прете радикализацијом штрајка, не примећујући да је то већ готова ствар и да су најупорније штрајкаче само довели у позицију да им послодавац умањи зараде за време проведено у штрајку, а наговарањем на радикализацију (читај: обуставу) исте те људе излажу и могућности отказивања уговора о раду, а да при том од повраћаја одузетих делова плате нити има, нити ће бити ништа, бар у догледно време. У сваком случају, ближи се пролећни распуст, па користимо прилику да колегама пожелимо да се мало од ове комплетне збрке одморе и да у финале школске године уђу регуларно, а штрајкачима који су злоупотребили своје колеге, а све да би прибавили неку нову организацију или неког новог члана, поручујемо да разумемо да је један од основних задатака сваког синдиката регрутовање нових чланова, али да је начин на који су они то замислили – преотимање чланства, синдикално потпуно погрешан и да у коначници неће донети тај, по њима жељени циљ, већ ће довести до смањења процента синдикално организованих запослених у просвети. Уосталом као и политичко мешетарење, толико видљиво у наставку штрајка, које у правилу партијама не доноси готово никакву корист, али сасвим сигурно синдикатима доноси, рекао бих, непоправљиву штету.

Нови Сад, 31.03.2015.год.

проф. Хаџи Здравко М. Ковач
генерални секретар НСПРВ